

Arrest

nr. 64 637 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2011 met referentnummer 5282.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANTHIENEN, die loco advocaat J. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees te zijn van Koerdische origine. U zou een soennitische moslim zijn afkomstig van Faida, provincie Ninewa. U zou enig kind zijn en ongehuwd. U zou tot 2005 in Faida hebben gewoond, nadien zou u naar Domiz zijn verhuisd waar u verbleef tot uw vertrek uit Irak op 14 juni 2010. U zou tot 2008 of 2009, tot het derde middelbaar, naar school zijn gegaan in Dohuk, Noord-Irak. Uw vader zou een strenge praktiserende moslim zijn. U mocht van uw vader niet alleen naar buiten en moest altijd gesluierd rondlopen. In de zomer van 2006 zou u een relatie zijn begonnen met (M.A.).

Jullie zouden elkaar hebben ontmoet toen u de vuilnisbakken ging buitenzetten. (M.A.) zou u een briefje hebben toegeworpen met zijn telefoonnummer op. Vanaf toen zouden jullie een telefonische relatie hebben onderhouden. Jullie belden elkaar ongeveer 20 keer per week. U belde via de gsm van uw moeder. U liet de telefoon rinkelen en dan belde (M.A.) u terug. In 2008 zou u met (M.A.) hebben afgesproken in Zaweta, een toeristische plek in Dohuk. Die dag zouden jullie seksuele betrekkingen hebben gehad. Die dag is ook de enige dag dat jullie elkaar in levende lijven hebben ontmoet. De rest van jullie relatie was telefonisch. Op 20 april 2010 zou (M.A.) zijn overleden bij een ongeval aan de elektriciteitsgenerator waar hij werkte. Na de dood van uw vriend vernam u dat u zou worden uitgehuwelijkt aan uw neef. Uw oom kwam op 5 juni 2010 het huwelijk officieel bij u thuis aanvragen. Het huwelijk werd gepland op 15 juni 2010. Omdat u schrik had dat uw neef zou ontdekken dat u geen maagd meer was, besloot u Irak te verlaten. U vreest dat uw familie u zou vermoorden als ze erachter kwamen dat u geen maagd meer was. Doordat u geen maagd meer bent, zou u immers de familie eer hebben geschonden. Daarom zou u op 14 juni 2010 Irak hebben verlaten. U zou illegaal naar België zijn gereisd waar u op 30 juni 2010 aankwam en op 1 juli 2010 asiel aanvraag. U legt geen documenten voor ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten eerste dient er te worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk hebt gemaakt dat u Irak hebt verlaten uit vrees te worden vermoord door uw familie wanneer bij het geplande huwelijk met uw neef zou worden ontdekt dat u geen maagd meer was (CGVS, 25/11/2010, p.17, p.22). Zo legt u over uw vermeende relatie met (M.A.) zeer onwaarschijnlijke verklaringen af. U zou (M.A.) in de zomer van 2006 hebben leren kennen toen u de vuilnisbakken buiten zette (CGVS, 25/11/2010, p.17). Jullie relatie zou geduurd hebben tot zijn dood op 20 maart 2010. In heel die periode zouden jullie elkaar slecht één keer in levende lijven hebben ontmoet, ergens in 2008 toen jullie seksuele betrekkingen hadden (CGVS, 25/11/2010, p.18). Buiten die ene keer zouden jullie nooit in levende lijven hebben afgesproken (CGVS, 25/11/2010, p.18). Uw bewering als zou u ongeveer 4 jaar een relatie hebben gehad met (M.A.) en elkaar maar één keer hebben gezien is op zich al zeer vreemd, zeker aangezien (M.A.) maar 2 straten verder woonde dan u (CGVS, 25/11/2010, p.17). Vervolgens is het ook zeer opmerkelijk dat, gedurende die vier jaar, niemand iets wist van jullie geheime relatie (CGVS, 25/11/2010, p.19). Zelfs uw moeder, die uw beste vriendin was (CGVS, 25/11/2010, p.16), zou nooit iets hebben gemerkt (CGVS, 25/11/2010, p.20). Het is erg onwaarschijnlijk dat u erin geslaagd zou zijn om gedurende vier jaar uw geheime relatie verborgen te houden, ook voor uw vader die zeer streng was en van wie u nooit buiten mocht (CGVS, 25/11/2010, p.3). Het is heel opmerkelijk dat uw vader noch uw moeder gedurende vier jaar ooit hebben gemerkt dat u bijna dagelijks en soms twee of drie keer per dag belde met uw geheime vriend (CGVS, 25/11/2010, p.18). Dat uw moeder nooit zou hebben gemerkt dat u ongeveer twintig keer per week met haar gsm naar (M.A.) belde is zeer onwaarschijnlijk (CGVS, 25/11/2010, p.18). U verklaarde wel dat u steeds het nummer verwijderde en u haar vertelde dat u naar spelletjes belde, maar gezien de frequentie dat u belde met (M.A.), is het ongeloofwaardig dat dit geen argwaan bij uw moeder wekte. Bovendien is het ook zeer opmerkelijk dat u het nummer van (M.A.), dat u gedurende vier jaar, ongeveer twintig keer per week hebt gebeld niet van buiten kent (CGVS, 25/11/2010, p.18). Het is ook zeer opmerkelijk dat u niet preciezer kunt aangeven op welke dag u eindelijk met uw geliefde in levende lijven had afgesproken. U kunt over de dag dat u de eerste en enige keer seksuele betrekkingen had niets meer zeggen dan dat het een dag in 2008 in de zomer was. De maand of de datum herinnert u zich niet meer (CGVS, 25/11/2010, p.18). Er mag van u toch worden verwacht dat u zich die dag nog zou herinneren. Het is immers de enige keer dat u uw geliefde, waar u vier jaar een telefonische relatie mee had, in levende lijven hebt ontmoet. Ten slotte legt u ook geen enkel begin van bewijs aangaande uw relatie met (M.A.). Bovenstaande vaststellingen laten weinig ruimte geloof te hechten aan uw bewering dat u vier jaar een geheime relatie had met (M.A.) en dat u door hem bent ontmaagd.

Zelfs al zou er geloof kunnen worden gehecht aan uw bewering dat u geen maagd meer was voor uw beweerd geregelde huwelijk met uw neef, dan nog maakt u niet aannemelijk dat u om die reden door uw familie zou worden vervolgd. U hebt zelf verklaard dat enkel uw moeder wist dat u geen maagd meer was en u heeft nergens enige aanwijzing dat uw vader hiervan op de hoogte zou zijn (CGVS, 25/11/2010, p.21, p.23). U kunt ook geen enkele concrete aanwijzing geven voor uw vermoeden als zou uw familie u doden als ze zouden ontdekken dat u geen maagd meer was (CGVS, 25/11/2010, p.22). Bovendien hebt u nooit beweerd dat u het land hebt verlaten omdat u niet wilde trouwen met uw neef. U verklaarde enkel dat u Irak hebt verlaten uit vrees dat ze zouden ontdekken dat u geen maagd meer was. Dat u niet eens hebt geprobeerd om andere oplossingen te zoeken buiten het

land te verlaten is zeer opmerkelijk. Voor iemand die beweert nooit buiten te zijn gekomen, enkel om de vuilzakken buiten te zetten (CGVS, 25/11/2010, p.3), is haar land en familie verlaten toch wel een zeer drastische maatregel zonder dat er ooit concrete aanwijzingen zijn geweest die erop wijzen dat u zou worden vermoord. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kunt voorleggen met betrekking tot de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Bovenstaande vaststellingen laten niet toe te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor systematische en persoonsgerichte vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Ten tweede, met betrekking tot de inschatting of u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen aangaande uw beweerde afkomst uit Faida, Centraal-Irak. Zo legt u geen enkel begin van bewijs voor ter staving van uw vermeende identiteit en afkomst. Vervolgens is uw kennis omtrent uw regio eerder beperkt te noemen. Als verschoning draagt u aan dat u als dochter van een strenge vader niet veel buiten kwam en daardoor een beperkte kennis heeft, maar dit is een onvoldoende rechtvaardiging voor uw gebrek aan essentiële kennis omtrent uw beweerde regio van herkomst. Zo weet u niet in welk district, en hoever Faida van Mosul is gelegen (CGVS, 25/11/2010 p.10). U slaagt er niet in dorpen op te noemen in de buurt van Faida. Op de vraag welke dorpen er tussen Faida en Domis liggen kunt u enkel zeggen dat er een legerbasis tussen ligt (CGVS, 25/11/2010 p.10). Uw gebrek aan kennis hieromtrent is merkwaardig gezien u gans uw leven in Faida en Domis, dat op enkele kilometer van Faida ligt, heeft gewoond. Op de vraag welke dorpen u passeerde als u van Faida naar Dohuk ging, antwoordde u dat er geen dorpen zijn onderweg (CGVS, 25/11/2010 p.12), wat niet strookt met de realiteit). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier blijken er nochtans enkele dorpen te liggen tussen deze twee plaatsen. Enige kennis hieromtrent mag van u worden verwacht gezien het feit u er elke dag naar school ging en er naar de markt ging om kleren te kopen (CGVS, 25/11/2010 p.4,7).

Verder dient er te worden opgemerkt dat, wanneer u wordt gevraagd naar provincies van Centraal-Irak, u Erbil, Suleiymania en Kirkuk vermeldt. U kent ook nog Mosul en Dohuk (CGVS, 25/11/2010, p. 10). Dit is vreemd aangezien Erbil, Dohuk en Suleiymania de drie provincies zijn die Noord-Irak vormen. Kirkuk en Mosul zijn de provincies die aan Noord-Irak grenzen. Delen van Kirkuk en Mosul zijn betwist gebied tussen Centraal en Noord-Irak. Verder is het zeer bevreemdend dat u wel de president van Noord-Irak kent maar niet die van Centraal-Irak. U kent evenmin de eerste minister van Centraal-Irak (CGVS, 25/11/2010, p. 15). Het is ook zeer vreemd dat wanneer er wordt gevraagd naar de laatste verkiezingen in Irak, u vermeldt dat die in 2009 of 2010 waren in de zomer en dat de KDP die verkiezingen heeft gewonnen (CGVS, 25/11/2010, p.16). Dit is vreemd want de laatste verkiezingen in Centraal-Irak waren de parlementsverkiezingen van 7 maart 2010 waarbij de partij van Allawi en die van Maliki de meeste stemmen haalden en niet de KDP. De laatste verkiezingen in Noord-Irak waren de parlementsverkiezingen van 25 juli 2009 waarbij de Koerdische lijst van PUK en KDP de meeste stemmen haalden.

Gezien bovenstaande vaststellingen rijzen er twijfels aangaande uw beweerde afkomst uit de regio van Faida.

Wat er ook van moge zijn, zelfs indien er geloof zou kunnen worden gehecht aan uw beweerde afkomst uit de regio van Faida, Centraal-Irak, dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u niet in Noord-Irak zou kunnen verblijven. Zo zijn er geen aanwijzingen dat u geen bescherming zou kunnen krijgen van de Koerdische Regionale Autoriteiten. U kunt niet aantonen dat het voor u onmogelijk zou zijn om er te werken of te verblijven. Integendeel uit uw verklaringen blijkt dat u zeer sterke banden hebt met Noord-Irak, meer zelfs dan met Centraal-Irak. Volgens uw verklaringen zijn uw beide ouders geboren in Amedi in Noord-Irak (CGVS, 25/11/2010, p.2). Uw oom en tante van moederskant zouden in Dohuk (in Noord-Irak) wonen. Uw tante van vaderskant zou eveneens in Dohuk verblijven en een overleden oom van vaderskant woonde ook in Dohuk (CGVS, 25/11/2010, p. 5). U beweert dat u in Dohuk naar school ging (CGVS, 25/11/2010, p.7) en dat u naar de markt van Dohuk ging om kleren te kopen (CGVS, 25/11/2010, p.4, p.8). Verder verklaarde u dat uw vader een nummerplaat had van Dohuk (CGVS, 25/11/2010, p.12). U verklaarde zelfs dat Domis, waar u vanaf 2005 zou hebben gewoond, tot Dohuk behoort (CGVS, 25/11/2010, p.13). Van Faida, waar u voor 2005 zou hebben gewoond, kunt u niet zeggen of het in Centraal-Irak dan wel in Noord-Irak ligt (CGVS, 25/11/2010, p.13). Gezien het voorgaande, is er geen reden om te twijfelen aan de mogelijkheid voor u om in Noord-Irak te verblijven.

Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in

het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Bijgevolg kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel roept verzoekster de schending in van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de vereiste van motivering *juncto* artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 *juncto* de artikelen 8 en 14 van het EVRM en de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet.

Zij voert aan dat de bestreden beslissing stelt dat er twijfel zou zijn omtrent haar beweerde afkomst uit de regio Faïda en dat zij en haar familie afkomstig zouden zijn uit Noord-Irak. Uit de omstandigheden blijkt dat ze vreest voor ernstige vervolging door haar eigen familie. Verzoekster stelt dat ze ofwel afkomstig is uit Centraal-Irak en dan bestaat er wel degelijk een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 14/4, §2, c van de vreemdelingenwet. Ofwel is zij afkomstig uit Noord-Irak en is ook haar familie afkomstig uit Noord-Irak zodat ze daar onmogelijk zou kunnen verblijven, gelet op het feit dat ze de familie-eer gekrenkt heeft en voornamelijk haar familie vreest.

Verzoekster meent dat er ten onrechte is gesteld in de bestreden beslissing dat ze niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat ze werd ontmaagd tijdens een geheime relatie. Zij stelt dat het Commissariaat-generaal ten onrechte oordeelt dat het opmerkelijk is dat niemand op de hoogte was van de geheime relatie. Een geheime relatie impliceert dat het niet openlijk en algemeen gekend is; vandaar dat niemand op de hoogte was van de relatie. Bovendien zouden haar ouders deze relatie afkeuren. Verzoekster wist dan ook dat ze bijzonder voorzichtig moest zijn en de relatie aan niemand kenbaar mocht maken. Gezien haar vader praktiserend moslim is, was het onmogelijk om haar geheime partner in levende lijve te zien en het is dan ook begrijpelijk dat ze hem maar één keer gezien heeft in vier jaar. Verzoekster stelt nog dat het Commissariaat-generaal haar woorden te letterlijk interpreteert. Zij bedoelde “elkaar zien” in de zin van “met elkaar afspreken in levende lijve” en niet het letterlijke “zien” als “in de verte zien of waarnemen van elkaar”.

Verzoekster betwist dat ze niet voldoende aannemelijk zou hebben gemaakt dat zij Irak verlaten heeft uit vrees vermoord te worden door haar familie omwille van haar voorhuwelijkse ontmaagding. Zij stelt dat haar vader een streng praktiserende moslim is, dat dient te worden aangenomen dat hij de voorhuwelijkse ontmaagding van zijn dochter als een ernstige krenking van de familie-eer beschouwt en dat ze geen andere oplossing heeft gezocht dan het onmiddellijk verlaten van het land, gelet op de gegronde vrees voor haar leven. Verzoekster meent dat er geen sprake is van een berisping waarvoor men andere oplossingen kan zoeken, maar wel degelijk een aanslag op het leven.

2.2.1. Krachtens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift de middelen te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. De uiteenzetting van een “middel” vereist dat zowel de geschonden geachte rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid, als de wijze waarop die regel of dat beginsel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. Verzoekster duidt niet concreet aan op welke wijze artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de vereiste van motivering *juncto* artikel 10, § 1, 4° van de wet van 15 december 1980 *juncto* de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de artikelen 10 en 11 van de Belgische Grondwet werden geschonden, zodat deze schendingen niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen

en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij inzake haar identiteit, hetgeen een negatieve indicatie is voor haar geloofwaardigheid.

Verzoeksters verklaringen omtrent haar vermeende geheime relatie met (M.A.) overtuigen niet. Het feit dat zij en (M.A.) elkaar slechts één keer in levende lijve hebben ontmoet, kan niet worden aangenomen aangezien (M.A.) maar twee straten verder woonde en zij veelvuldig telefonisch contact hadden zodat zij in de mogelijkheid verkeerden om elkaar, weze het eventueel voor korte duur, te zien. Tevens is het niet plausibel dat haar ouders, in acht genomen dat verzoekster blijkens haar verklaringen heel geïsoleerd leefde en de woning niet mocht verlaten, gedurende vier jaar nooit zouden hebben gemerkt dat zij dagelijks en soms twee of drie keer per dag telefoneerde met haar geheime vriend. Bovendien is het niet aannemelijk dat de moeder van verzoekster nooit zou hebben gemerkt dat verzoekster tot twintig maal per week met haar gsm naar (M.A.) belde en dat verzoekster, die zo dikwijls naar haar vriend belde, zijn telefoonnummer niet van buiten kent (administratief dossier, stuk 3, p.18). Evenmin kan worden aangenomen dat verzoekster de enige datum waarop ze met haar geliefde afsprak en met hem seksuele betrekkingen had, niet preciezer kan duiden in acht genomen dat deze daad aangevoerd wordt als de rechtstreekse oorzaak voor haar vlucht. In acht genomen dat verzoekster beweert nooit buiten te zijn gekomen, tenzij om de vuilniszakken buiten te zetten, en de weg naar de markt niet kende (*ibid.*, p.3) is het evenmin plausibel dat zij niet zou hebben getracht een andere oplossing te vinden dan spoorlags de vlucht te nemen.

Voormelde vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze verzoeksters geloofwaardigheid inzake haar aangevoerd feitenrelaas en die hieruit voortvloeiende vrees voor vervolging.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoekster verwijst naar artikel 14/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient aangenomen te worden dat zij artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelt.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas (zie *sub* 2.2.2.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster weerlegt niet *in concreto* de vaststellingen dat zij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Faïda, Centraal-Irak.

Zij toont evenmin aan dat zij, gelet op haar ongeloofwaardig relaas en de niet dienstig weerlegde vaststellingen inzake een mogelijk verblijf aldaar, niet kan verblijven in Noord-Irak alwaar er zich geen reëel risico op ernstige schade voordoet zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS